

LBRIS

We know
books

GORGHE
ALEXANDRU

FIUL CRUZIMII

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2022

CUPRINS

CAPITOLUL 1

**DUMNEZEU E VIU ȘI
TRĂIEȘTE
ÎN SMOALĂ | 5**

CAPITOLUL 2

**ORAȘUL OAMENILOR CU
LIMBI NEGRE | 39**

CAPITOLUL 3

CÂNTECELE INSOMNIEI | 63

CAPITOLUL 4

ÎN CĂUTAREA CELUI RĂU | 97

CAPITOLUL 5

**DUMNEZEU E MORT
ȘI CADAVRUL
ÎI PLUTEȘTE ÎN SMOALĂ | 109**

CAPITOLUL 1

**DUMNEZEU E VIU ȘI
TRĂIEȘTE
ÎN SMOALĂ**

Aveam doar opt ani când a venit sfârșitul lumii, cu toate că Gabriel își ținea recitalul de trompetă nu pentru toți muritorii, ci cânta doar în curtea casei noastre.

La început, apărură doar stropi de apă. Apoi, dinți de gheață se tăvăleau din cer peste capetele noastre. Din ce în ce mai mari. Din ce în ce mai grași, mai grei. O vedeam pe mama cum alerga prin curte cu mâinile pe cap, țipând la noi să fugim înăuntru. Niciodată n-o mai văzusem să se ferească așa de-o ploaie și asta poate fiindcă nu mai văzusem grindină în viața mea. Nici eu, nici sora mea mai mică. Niciodată nu mai auzisem tabla de pe acoperiș să se îndoiaie pocnind în halul ăla.

Când existai de-atât de puțin timp în viață și te ciocneai pentru prima dată c-o vrăjitorie așa de zgomotoasă cum era ploaia asta de pietre și gheață, n-aveai de unde să știi cum era mai potrivit să te porți: să te temi sau nu. În asemenea

momente, ajungeai să cauți fața mamei tale, uriașul blând care avea grijă de tine, să vezi dacă găseai pe chipul său frică. Dacă o observai, atunci, încet, încet, spaima-ți curgea și ție prin vene. Și cum zâmbetul mamei nu era nicăieri de găsit, nici cuvintele șoptite în urechile noastre să ne liniștească, inimile mici începură să ne bată. Cu putere.

Tata a intrat ud learcă. Și-a luat pelerina și-a strigat înspre mama ceva cu privire la un cal. Celelalte cuvinte ale sale s-au pierdut în gemetele sticlei sparte din ramele fostelor geamuri. Și-a plecat. Mama ne-a lămurit: calul nostru, fiind lăsat la păscut în mijlocul câmpului, putea să fie lovit de grindină și să cadă mort. Mai rău, sub chestia asta care arunca gheață din cer, sub norii ăștia care puteau ucide cu ușurință un armăsar, se plimba acum tata cu nimic altceva pe cap în afară de-o pelerină!

S-a luat curentul și întunericul ne-a înghițit singurul bec ce ne lumina casa. Cum cerul era acoperit de nori negri, am rămas doar c-o candelă roșie, palidă, și-o flacăra ce abia pâlpaia sub zgomot.

— Cred c-a venit sfârșitul, ne-a spus mama mie și surorii mele. Era și timpul..

Mama își găsea cele mai nepotrivite momente să ne spună povești din Biblia ei. Uneori, ne povestea la masă despre cum lui Irod i s-a adus capul retezat al lui Ioan într-o farfurie, când ne dădea bani să ne cumpărăm o înghețată ne mai scăpa câteva amănunte despre cum Iuda și-a agățat gâtul în ștreang fiindcă l-a vândut pe Iisus pentru o pungă de galbeni. Acum, când eu urma să aflu ce-i aia atac de panică, când sora mea abia își ținea mucii

în nas, abia reușind să nu izbucnească în plâns, mama s-a așezat pe marginea patului și-a început să ne povestească despre cum scria la sfârșitul cărții ei negre că se va desfășura Armagedonul. Ne-a spus din nou că, la un moment dat, Dumnezeu o să se sature de răutatea omului și-o să aducă un potop nou. Numai că, în loc de ploaia normală, cu apă, o să dea o ploaie de foc. Îl va descătușa pe îngerul morții, cel care-a omorât primii născuți ai egiptenilor, și-l va lăsa să meargă liber printre oameni. Ne-a spus că Leviatanul, un șarpe uriaș cu limbă neagră, va înghiți lumea și Satan însuși va sta între dinții lui și, în timp ce fiecare țară-i va aluneca Leviatanului printre gingii, Satan îi va culege cu cârligul lui încins pe cei cu sufletul stricat.

Nici în ziua de azi încă nu știu exact ce era cu adevărat scris în Biblie și ce era adăugat din imaginația ei. Ne-a povestit de mai multe ori despre cum va veni sfârșitul lumii și, de fiecare dată, prevestirile erau diferite. Singurele lucruri comune erau începutul: haos, moarte; și sfârșitul: oamenii vor fi judecați din nou, iar cel care a făcut mai multe fapte bune decât rele va intra în Rai. În mod normal, asta era preferata noastră dintre povestirile mamei, fiindcă partea plină de mări de foc și de îngeri ai morții era cea mai interesantă pentru doi copii plictisiți în marea majoritate a timpului. Asta și faptul că găseam restul poveștilor religioase destul de plictisitoare, ușor de intuit și cu învățături nătângi.

Numai că, de data asta, era diferit. Nu ne spunea ce a mai citit sau ce a mai aflat de la bărbații bărboși și ciudat mirositori de prin mănăstirile pe care le tot vizita, ci ne povestea ce se întâmpla atunci cu noi. Și noi nu ne aflam în pat, înveliți în pături, ci urma să fim înghițiți în orice moment de un șarpe care dormea de la începutul timpurilor în cele mai adânci gropi ale Universului. Și-n caz că am furat prea multă ciocolată din sertar în zilele de post, dacă am trișat de prea multe ori la jocul de-a v-ați ascunselea sau dacă am omis prea multe amănunte la spovedit, un țap cu piept de om urma să ne bage un fier ruginit și încins printre coaste. Să ne jupoaie pielea de vii și să ne arunce în gropi cu sare fiartă.

Țipam înlăcrimați amândoi, de milă pentru ce-avea să ni se întâmple. Însă mama ne-a amintit că trebuia să primim sfârșitul cu bucurie, fiindcă asta era voia Celui de sus.

Mama s-a ridicat și ne-a dat de pe masă Biblia. M-a pus pe mine să citesc Psalmii în numele meu și-al surorii mele. O ultimă șansă să ne purificăm înainte de-a fi prea târziu. Ne-am pus în genunchi amândoi și-am început să le citesc icoanelor de pe pereți Psalmii pe care i-au auzit de-atâtea ori încât probabil că-i știau pe de rost. Icoanele de pe care Maria, cea cu fața neagră de la ani de înghițit fum de candelă, se uita la noi.

Mama doar privea de pe pat. Era atât de liniștită! Probabil ea era asigurată de orele de rugăciune și de posturile ținute cu sfințenie că va ajunge în locul în care trebuia.

Grindina s-a oprit și-a lăsat în urma ei numai câteva geamuri sparte. Curentul electric, tata și calul au venit acasă nevătămați.

Deși au trecut aproape cincisprezece ani de atunci, mă trezesc de multe ori gândindu-mă la ce anume era în capul mamei mele atunci când se uita la copiii ei îngenunchiați și plânși care-și căutau salvarea rugându-se la pereți. Îi era milă de noi? Se gândea într-adevăr că, cel mai probabil, vom arde pentru tot restul eternității în Iad în timp ce ea va juca fotbal cu îngerii pe câmpiile Paradisului? Îmi e greu să n-o condamn. Dar așa e mama. Nu vrea să ne arate că ne iubește și ascunde chiar și cel mai mic semn că ar face-o, în ciuda faptului că am putea traversa sfârșitul lumii.

Tata nu se putea numi nici el un familist. Vorbea mai mult cu animalele lui decât cu noi. Cu așa părinți, responsabilitatea copilăriei noastre a fost trecută neoficial pe eticheta câinelui din curte. La cușca lui mergeam în zilele în care mama ne arunca în sobă pachetul de cărți de joc. El ne calma atunci când mama și preotul satului considerau că religia și credința ne erau clar amenințate de o asemenea ispită: jocul de macaia. El era cel care reușea

să ne liniștească atunci când ne primeam una dintre desele palme peste cap, datorite fiindcă nu ne pricepeam la una dintre îndeletnicirile casei, deoarece mama considera că nu ne-am comportat așa cum se cuvenea sau, pur și simplu, fără motiv, din pură căldură părintească.

Casa noastră era ultima înaintea de pădure, fix în fundul satului. De asta, câinele era singurul nostru prieten. Toți copiii de vârsta noastră locuiau la cel puțin câteva zeci de case distanță. Și tot câinele era singurul prezent la zilele noastre de naștere.

De două ori pe săptămână aveam voie să-l dezlegăm din lanț și să-l lăsăm să zburde prin grădină. Ne puneam la umbra unui copac și ne uitam la el cum alerga cu orele. Când obosea, venea gâfâind la noi și se lăsa mângâiat. Își băga capul în burta noastră și adormea. Iar noi, ca să nu-l trezim, așteptam. De câteva ori visa. Alerga prin vis, lătra cu ochii închiși, scheuna, îi era frică. Când se trezea și ne vedea, începea să dea din nou din coadă. De ce-i putea fi teamă creaturii ăsteia atât de blânde? Cine-i putea face vreun rău? Oricine, până și cel mai nemilos dintre oameni, urma să se topească dacă-l observa cum se învârtea când își fugărea coada. Sau, cel puțin, așa ne gândeam noi.

Într-o casă unde găinile obișnuiau să se ciugulească una pe alta până la sânge pentru un prim loc lângă tava cu crupe, nu puteam crede că prietenul nostru era un simplu animal. În mintea mea de copil, nu vedeam asemănarea dintre el și vacile care rumegau liniștite când tata le mulgea în timp ce propriul vițel mugea de foame în grajdul vecin. Câinele nostru era ceva cu mult mai presus.

Seara, când făceam ultimele plimbări prin curte înainte să ne băgăm în pat, de ce-o fi lătrat așa la noi? Ne invita să-l mângâiem, să ne jucăm puțin cu el înainte să-l lăsăm s-apere noaptea. Și noi, și el, voiam doar puțină atenție. O mică dovadă de iubire să ne-ajute să trecem prin întunericul lumii ăsteia.

Mama, fix după ce ne-a născut, ne-a trecut sub un regim special întru miluire. Nu aveam voie să ne pătăm cu păcatele lumii dimprejur. Am crescut fără telefoane, calculator sau televizor. Nu aveam voie să ne atingem de cutii de Monopoly, păpuși Barbie sau animale de pluș. Reușeam să strângem mărunțișuri, să cumpărăm de la magazinul de pe uliță jucării din pungile cu pufuleți. Însă, când asemenea vicii erau găsite în posesia noastră, erau purificate în focul sobei. La un moment dat, în lista păcatelor se număra și șahul, dar, după mai multe ore de

sfat cu preotul satului, mama ne-a lăsat să-l păstrăm... atât timp cât nu eram ispitiți să întoarcem cutia de șah pentru un joc necurat de table.

Țineam fiecare post, chiar dacă dădea vreo răceală peste noi, deși preotul spunea la aproape fiecare discurs de după slujbe că bătrânii, copiii și oamenii bolnavi nu trebuiau să se abțină de la mâncărurile de fruct. Mama era însă mândră că familia ei putea să facă mai mult decât ceea ce i se cerea. Regimul acesta solicita și o anumită prestață, o anumită ținută și un anume comportament. Ne îmbrăcam cu haine în culori mohorâte, chiar dacă țineam sau nu doliu. Mama a declarat război împotriva tricourilor, a pantalonilor scurți și chiar a blugilor. Sora mea cred că nici acum nu are găuri în urechi. De față cu alții, trebuia să scoatem cât mai puține cuvinte, să căutăm să stăm cu ochii-n pământ. Trebuia să fim prezenți la biserică în fiecare zi însemnată cu cruci în calendarul pe care preotul ni l-a dăruit, calendar pe care mama a avut grijă să-l prindă în mijlocul bucătăriei: fie că voiam sau nu, privirea tot în el ne ajungea.

Mamei îi plăcea să creadă că noi mergeam la liturghie de bunăvoie. Credea că ne momea cu promisiunea că, la final de slujbă, preotul avea să ne dăruiască nouă și fiecărui alt copil câte o bomboană expirată. Numai că aveam aceleași bomboane acasă, într-un sertar din bucătărie, iar drumul pe care trebuia să-l batem până la biserică și înapoi, plus orele în care stăteam în picioare așteptând numai să treacă timpul, făceau ca acea unică bombonică să nu ne seducă câtuși de puțin. Mergeam de frică și tot din cauza asta nu mărturiseam că o făceam din acest motiv, iar nu din evlavie.

Când sora mea a împlinit zece ani, mama a luat-o și i-a spus că Dumnezeu are un plan mareț pentru ea: să se facă călugăriță. Nici mama, nici Dumnezeu n-au fost impresionați de plânsetele surorii mele, care nu voia nicidecum să-și ascundă viața la mănăstire. Ba chiar mama i-a spus că ar trebui să se simtă norocoasă pentru că avea o asemenea ocazie. Ea și-ar fi dorit pe când era doar o copilă să fi avut aceleași posibilități, dar, din păcate, noi, născându-ne din ea, i-am stricat toate planurile.

Mie nu mi-a spus niciodată ce avea în plan Dumnezeu pentru mine. Cred că era nehotărât între preot, călugăr și domnul ăla cocoșat care vindea lumânări la intrarea în biserică. Și nici mama nu știa ce să îmi spună: mi se părea că mă consideră prea prost pentru teologie. Și-n momentele alea îi simțeam dezamăgirea, căci ce anume putea o mamă credincioasă să-și dorească mai mult de la viață decât ca propriul băiat să-i devină preot? Eu eram cel care-i fura această bucurie și care stătea între ea și familia perfectă în ochii lui Dumnezeu.

Toate dezamăgirile mamei se turnau tot înapoi în fundul meu: aveam șase ani când m-am întors de la magazinul de pe uliță c-o gumă cu tatuaj. Unul oarecare, o mașină roșie sau un trandafir cu spini, nici nu mai țin minte exact. Mi l-am lipit de mână, l-am frecat cu scuipat și s-a lipit. Neștiind încă să fac diferența dintre ceea ce era considerat păcat și ce nu, am mers să mă mândresc în fața mamei și a surorii mele.

Pe lângă o urecheală zdravănă și niște țipete acompaniate de găleți cu bale, mama m-a pus să mă spăl până când brațul meu a devenit din nou pur. Am frecat cu unghiile mele de copil cât am putut, însă tatuajul abia se zgâria. A trebuit să-i dau raportul.

A încălzit apă pentru băliucă și m-a pus să mă dezbrac în mijlocul curții, în văzul surorii mele și-al tuturor animalelor casei. A luat cuțitul și mi-a răzuit noul meu tatuaj aproape jumătate de oră. Numai bocetele mele și urletele câinelui care suferea urmărindu-ne se auzeau în fundul nostru de sat.

Într-o zi nefericită, tata și-a dat seama că ceva e-n neregulă cu câinele nostru. Nu ieșise de dimineață din cușca lui. Bolurile de tablă unde i se punea mâncarea și apa erau neatinsse. Ba, mai mult, mârâia când tata se apropia de zona lui. La o inspecție mai atentă, s-a aflat că în gura câinelui nostru se afla capul unei rășuște. Una dintre rășuștele ce n-aveau nici măcar o săptămână de când ieșise din ou.

Tata, pus în fața unui sabotor aflat în propria lui gospodărie, n-a stat prea mult pe gânduri. A luat lopata în mâna stângă, lanțul câinelui în mâna dreaptă și l-a tras pe cățel cu el, înspre pădure. Câinele dădea așa de fericit din coadă, crezând probabil că era scos la o plimbare.

Tata a venit înapoi acasă cu lopata murdară de noroi în mâna stângă. Lanțul din mâna dreaptă era acum doar un lanț, căci nu mai era niciun câine legat la capătul lui.

Probabil că n-a fost prima dată când tata a prins câinele c-a furat câte-un ou sau câte-un pui de prin coteș și, având în vedere că pe ulițele satului nostru se aflau atâția câini fără stăpân, s-a gândit că avea parte de mai multă pagubă ținându-l în curte pe hoțul ăsta cu coadă în loc să adopte o altă potaie, care probabil îi va fi mult mai loială.

Dar de ce să-l îngroape în loc să-l fugărească în pădure? Atât eu, cât și sora mea am încercat să ne convingem că prietenul nostru zburda acum printre vulpi și porci mistreți. Însă ne-am dat seama curând că, dacă ar fi fost doar fugărit, când dădea de foame, câinele ar fi știut exact drumul spre casă. Așa că tata, să se știe scăpat, a trebuit să-l bage în pământ.

A doua zi am luat din grămada de gunoi trupul mestecat al rășuștei moarte. L-am strivit într-o cutie de chibrituri goală și ne-am pornit în pași sacadați spre bătrâna fântână astupată din fața casei, cu gândul să o înmormântăm printre florile mamei. Și-n timp ce purtam prin aer sicriul mic al rășuștei, ca un prim și ultim zbor al răposatului, nu lăcrimam pentru cadavrul din mâinile noastre, ci pentru fostul nostru prieten. Ne închipuiam ce se întâmplase în ziua precedentă. Ne gândeam la cum a ajuns el cu tatăl nostru la intrarea în pădure, cum probabil nu și-a oprit coada din bălângănitul ei fericit când părintele nostru l-a legat de-un copac cu tulpina mai groasă. Oare câte lopeți a trebuit să care în bietul animal să-l facă să se-oprească din respirat? Oare câinele a sărit să-l muște pe tata după prima lovitură de lopată? Oare l-a mârâit? Sau doar se ferea de el, schelălăind? Indiferent...

Mi se tot întorcea printre gânduri imaginea tatălui nostru obosit, gâfâind, cum a dezlegat lanțul din jurul gâtului, cum a tras cadavrul în groapă și cum i-a aruncat pământ în gură și-n urechi. Sunt sigur că tata n-a stat nici măcar o clipă lângă mormânt să-i ofere un gând bun, un oftat aruncat cu regret. A avut de rezolvat o problemă în pădure și, după ce a terminat, s-a îndreptat repede spre casă, fiindcă avea acolo alte treburi. Tatăl meu nu era un om rău, doar unul extrem de practic. Eficient. Atât de eficient încât un ochi străin ar fi spus că e extrem de crud, dar el n-a vrut. Așa-mi zic eu, că el n-a vrut.

Am făcut o gaură în pământ cu mâinile mele. Lângă spinii tulpinilor de trandafir. Am pus în ea cutia de chibrituri și-am acoperit mormântul. Sora mea a aprins două lumânări lungi și subțiri și mi-a dat și mie una. Și-am stat acolo, iar ceara fierbinte mi se lipea de pielea degetelor și de unghiile murdare.

Îmi părea rău pentru rățușcă, era crunt să n-ai parte de o înmormântare, dar mai crunt era să ai una și toată lumea care venise la ea să-l plângă pe un altul.

În trei zile, câinele mort a fost înlocuit cu-n câine bătrân, cu ochii mai tot timpul roșii, cu lătratul răgușit. Oricât am încercat să-l hrănim cu bunătați și să părem prietenoși, ne lătra încontinuu și dădea să ne muște dacă nu era tata prin apropiere.